

Tawakkul (Tillid til Allah ﷻ): En Uddybning

Bismillahir Rahmanir Raheem

Følgende er oversat fra arabisk:

Hvad angår spørgsmålet om at sætte sin lid til Allah ﷻ, så forstod de første muslimer det meget godt, så de satte deres fulde lid til Allah ﷻ. Og de udførte derfor de mægtigste handlinger, og kastede sig ud i de værste besværligheder. Dette er anderledes i forhold til de muslimer, der efterfulgte dem, især da det materielle dominerede sindene, og muslimerne blev ramt af det kortsigtede syn, og den svækkede forståelse. De blev fremmedgjorte overfor den sande *Tawakkul*, som blev gjort til indholdsløse ord, der hverken har en realitet i deres liv eller i deres sinde. Og dette blev forårsaget, fordi de retslærde i deres forklaring fokuserede på at forklare *Tawakkul*, som at man skal tage sine forholdsregler. Derfor, så snart ordet *Tawakkul* blev nævnt, så refererede det med det samme til den noble *Hadith*: ”**Bind den, og hav Tawakkul.**” (Berettet i Sunan al-Tirmidhi)

Altså begyndte man at bruge den *Hadith* til at svække *Tawakkuls* betydning i sindene og ikke for at afvise det nogen kunne tro om *Tawakkul*, at det betyder at tage sine forholdsregler. Med andre ord gjorde de den *Hadith* til en del af *Tawakkul*, og ikke til noget, som er adskilt fra den. Iveren faldt, viljen blev svækket, og synet på livet der før havde været bredt blev smallere. De begyndte derfor at føle sig uegnede, og mente at deres magt var begrænset, og at de ikke kunne opnå mere end det de gjorde. Altså vil muslimer ikke vende tilbage for at tage den mægtige position, og kaste sig ud i livet, for at opnå overlegenheden, hvis ikke de fuldtud forstår meningen med *Tawakkul* til Allah ﷻ, og sætter deres fulde lid til Allah ﷻ. Og dette er fordi mennesker ikke kan realisere de store missioner, hvis de begrænser deres kunnen til det menneskelige. Hvis mennesket kun kigger på de menneskelige kræfter og handler ifølge det synspunkt, vil det føle sig lammet og ude af stand til at realisere almindelige opgaver, for ikke at nævne ekstraordinære opgaver. Hvis mennesket var overbevist om, at der er kræfter udover den menneskelige styrke, der hjælper det med at realisere sine ambitioner, så vil det utvivlsomt søge hen mod det, der er mere mægtigt end menneskets egen magt, ved at afhænge af disse kræfter.

Hvis vi udelukkende betragter menneskets magt, så vil vi finde den begrænset; altså vil mennesket begrænse sine gerninger ifølge det synspunkt. Men hvis han havde et breddere syn på sin magt, ville han ikke finde en begrænsning på dem. Så ville han være istand til at realisere de mægtige opgaver, og påtage sig hvad han før troede, han ikke var istand til at gøre. Menneskets magt har derfor ingen grænse, hvis han erkendte, at der er en magt bag hans magt, som hjælper ham med at opnå hvad han tager sig for at opnå. Selv dem der ikke har erkendt Allahs ﷻ eksistens, og heller ikke sætter deres lid til Ham, tror på en magt udover deres egen magt som de kalder naturen eller andre navne; og de påtager sig mægtige opgaver. Hvordan er muslimerne så, som har erkendt Allah ﷻ med absolutte beviser, og han har absolut vished om Allahs ﷻ eksistens som noget der stemmer overens med realiteten, baseret på beviser? Og med sin *Tawakkul* til Allah ﷻ, så kan han uden tvivl realisere mere end andre muslimer. Altså er *Tawakkul* et af de vigtigste elementer af den islamiske *Ummah* og en af Islams vigtigste tanker.

Tawakkul til Allah ﷻ bevises af Qur'anens absolutte tekst. Allah ﷻ siger:

﴿إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾

“Hvis Allah hjælper jer, så kan ingen overvinde jer. Hvis Han forlader jer, hvem kan så hjælpe jer efter Ham? Lad derfor de Troende sætte deres lid til Allah.” [MOQ. Aal 'Imran 3:160]

﴿فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ﴾

”Og når du har besluttet dig, så sæt din lid til Allah. Fordi Allah elsker dem, som sætter deres lid til Ham.”
[MOQ. Aal 'Imran 3:159]

﴿قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾

”Sig: ”Intet vil ramme os udover det, Allah har skrevet til os. Han er vores beskytter.” Og lad de Troende sætte deres lid til Allah.” [MOQ. al-Tawbah 9:51]

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾

”Allah! Der er ingen anden gud end Ham. Lad derfor de Troende sætte deres lid til Allah.” [MOQ. al-Taghabun 64:13]

﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ﴾

”Men hvis de vender sig bort, så sig: ”Allah er nok for mig. Der er ingen anden gud end Ham. Jeg har sat min lid til Ham, og Han er den Ophøjede Trones Herre.” [MOQ. al-Tawbah 9:129]

﴿قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ﴾

”Sig: ”Allah er nok for mig. De tillidsfulde sætter deres lid til Ham.” [MOQ. al-Zumar 39:38]

﴿وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾

”Men hvis nogen sætter sin lid til Allah, så er Allah visselig Ophøjet i Mægtighed, og Vis.” [MOQ. al-Anfal 8:49]

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ﴾

”De Troende er dem der føler en skælven i deres hjerter, når Allah navnes; og finder deres erkendelse forøget når Hans Tegn reciteres for dem, og de sætter deres lid til deres Herre.” [MOQ. al-Anfal 8:2]

﴿وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾

”Det usete i himlene og jorden tilhører Allah og afgørelsen (i enhver sag) vender tilbage til Ham. Så tilbed Ham og sæt din lid til Ham; og din Herre er ikke ubekendt med hvad I gør.” [MOQ. Hud 11:123]

﴿وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ﴾

”Og sæt din lid til Den Levende, som ikke dør, og Ophøj Ham med Lovprisning.” [MOQ. al-Furqan 25:58]

﴿وَإِخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ﴾

"Og sænk din 'vinge' til de Troende som følger dig. Hvis de ikke adlyder dig, så sig: "Jeg er fri (for ansvar) i det I gør." Og sæt din lid til den Ophøjede i styrke, den Barmhjertige." [MOQ. al-Shu'ara 26:215-217]

Og alle disse *ayaat* er absolutte i deres mening at *Tawakkul* til Allah ﷻ er obligatorisk. De er tydelige i ordren om *Tawakkul* til Allah ﷻ; og denne ordre er blevet forbundet til en absolut (*Jazm*) antydning, dvs. Allahs ﷻ lovprisning af dem som har *Tawakkul*, fordi Han vil elske dem.

Der er også mange *Abadith*, som er tydelige i deres antydning angående *Tawakkul*.

Imam al-Bukhari berettede fra Ibn 'Abbas ؓ, at Sendebudet ﷺ sagde: **"70.000 fra min Ummah vil træde ind i Paradiset uden regnskab; det er dem der ikke bruger magi, som ikke ser onde tegn i noget, og sætter deres lid til deres Herre."**

I en anden beretning (også) fra Imam al-Bukhari: **"Dem der ikke bruger magi, som ikke ser onde tegn i noget, som ikke brænder deres hud, og sætter deres lid til deres Herre."**

Ahmed i sin Musnad og al-Tirmidhi i sin Sunan beretter også, at Profeten ﷺ sagde: **"Hvis I virkelig sætter jeres lid til Allah vil Han forsyne jer ligesom Han forsyner fuglene; de forlader deres hjem med tom mave om morgenen og vender tilbage med fuld mave."**

Disse beviser efterlader ikke plads til muslimen til at tøve et enkelt øjeblik vedrørende *Tawakkul*, fordi det er tydelige beviser, især disse *Ayaat* fra Qur'anen er absolutte beviser, og enhver der afviser dem, vil frafalde Islam. Dette gør *Tawakkul* til Allah ﷻ til en af de største forpligtelser for muslimerne.

Og påbudet om *Tawakkul* til Allah ﷻ i alle disse beviser er hverken forbundet til nogen betingelse eller til en handling. Derimod så kom beviserne med et absolut (og ubegrænset) påbud om *Tawakkul*. Det er derfor obligatorisk (Wajib) at vi besidder *Tawakkul* til Allah ﷻ uden begrænsning og i enhver sag. Altså skal vi have *Tawakkul* til Ham ﷻ i enhver handling.

Så beviserne antyder, at når vi beslutter os for noget, eller udfører en handling, så skal vi have *Tawakkul* til Allah ﷻ; og de antyder ikke noget andet. Og der findes ikke noget bevis, der begrænser disse beviser; de er derimod absolutte (ubegrænsede).

Altså er *Tawakkul* til Allah ﷻ obligatorisk for alle muslimer, uden begrænsning eller betingelse. Hvad angår denne *Hadith*: **"Bind den, og hav *Tawakkul*"**, (berettet af al-Tirmidhi), så er det ikke en begrænsning til disse *Ayaat* og *Abadith* og heller ikke en uddybning af dem for de er ikke ambivalente (utydelige) som kræver en uddybning. Det er derimod et andet emne, som er at tage sine forholdsregler. Det er en rådgivning til beduinen, idet han forstod *Tawakkul* som en forsømmelse af forholdsregler.

Så sagde han ﷺ til ham, at *Tawakkul* ikke vil sige at forsømme forholdsreglerne. Denne *Hadith* kom ikke for at ophæve beviserne, hvad angår at tage sine forholdsregler; det er derimod noget andet. Altså bad Profeten ham om at tage sine forholdsregler, samtidig med at have *Tawakkul*. Denne *Hadith* blev berettet af Anas bin Malik ؓ, der sagde: "En mand sagde: "Åh Allahs Sendebud, skal jeg binde den, og have *Tawakkul*, eller lade den gå frit, og have *Tawakkul*?" Han ﷺ sagde: **"Bind den, og hav *Tawakkul*."** [Sunan al-Tirmidhi]

Denne *Hadith* rådgiver beduinen til at binde sin hun-kamel, dvs. tage sine forholdsregler, med en forklaring om, at *Tawakkul* ikke modstrider at man tager sine forholdsregler, og befaler ham at tage sine forholdsregler, og have *Tawakkul*. Denne *Hadith* er overhovedet ikke en begrænsning til beviserne om *Tawakkul*. Derfor er det obligatorisk, man har *Tawakkul* til Allah ﷻ, uanset forholdsreglerne. Og de er heller ikke en begrænsning til *Tawakkul* eller en uddybning af dens dom (*Hukm*). Dette er fordi beviserne med hensyn til *Tawakkul* kom på en absolut måde, og er ikke begrænset af nogen tekst. Dens beviser er heller ikke ambivalente (utydelige), som kræver en uddybning. Spørgsmålet om forholdsreglerne er forskelligt fra spørgsmålet om *Tawakkul*. Og det er et andet emne, og beviserne er også forskellige i forhold til beviserne for *Tawakkul*. Altså er det ikke korrekt at klemme det ind i spørgsmålet om *Tawakkul*, eller gøre det til en begrænsning på den. Muslimer er pålagt at tage deres forholdsregler, fordi de shariamæssige beviser argumenterer for det. Og de er ligeledes

forpligtet til at have *Tawakkul* til Allah ﷻ, fordi de shariamæssige beviser argumenterer for det. Det ene er ikke noget der begrænser det andet, og er heller ikke en betingelse for det.

Altså skal muslimerne have absolut *Tawakkul* til Allah ﷻ. Den der ikke sætter sin lid til Allah ﷻ er syndig og den, som fornægter *Tawakkul* til Allah ﷻ er *Kafir*. Dette er fordi at de absolut beviste argumenter beviser *Tawakkul* til Allah ﷻ, som har en absolut mening. Skønt der ikke er muslimer som erkender Islam der ikke erkender *Tawakkul* så forstår de muslimske masser *Tawakkul* forkert.

De forstår det som, 'Udfør handlingen og hav *Tawakkul*'; men det er i virkeligheden noget andet. For det vil tværtimod sige, at man sætter sin lid til Allah ﷻ først, og så udfører en handling. Der er stor forskel på de to meninger. Meningen med, 'Udfør handlingen, og hav *Tawakkul*', gør *Tawakkul* til noget formelt. Derfor har denne forståelse ikke nogen påvirkning på sjælen, i den der påstod at han havde *Tawakkul*. Men meningen med, 'Hav *Tawakkul* og udfør handlingen', gør *Tawakkul* til noget grundlæggende; altså vil den have en stor påvirkning på sjælen, og gøre det til en enestående styrke, som er istand til at påtage sig de mægtige opgaver.